

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

dne 27. března oslavili lidé na celém světě MEZINÁRODNÍ DEN DIVADLA. Od roku 1961 jsou při této příležitosti organizovány různé národní i mezinárodní divadelní akce, z nichž k nejvýznamnějším patří tzv. Mezinárodní poselství. Jejím autorem se z podnětu Mezinárodního divadelního institutu stává každoročně jedna z celosvětově významných divadelních osobností. První provolání napsal začátkem 60. let Jean Cocteau. V roce 1994 byl jeho autorem dramatik Václav Havel, od té doby se vystřídali například Arthur Miller, Peter Brook, Pablo Neruda, Luchino Visconti, Eugene Ionesco, Edward Albee či Judi Dench.

V letošním roce se jeho autorem stal americký herec, producent, scenárista a režisér John Malkovich, celosvětově známý filmový herec. Slavným se stal díky roli Valmonta v *Nebezpečných známostech* (*Dangerous Liaisons*, 1988) Stephena Frearse, kde se objevil po boku Michelle Pfeifferové a Glenn Closeové. Po této roli, která znamenala významný krok v jeho kariéře, hrál ve více než 70 filmech ve Spojených státech i jinde. Jeho filmový rejstřík je vskutku široký. Byl dvakrát nominován na Oscara za vedlejší roli ve filmu *Places in the Heart* (*Místa v srdci*, 1984) a *In the line of Fire* (*S nasazením života*, 1993). Ocenění se mu dostalo mimo jiné za roli v *Killing Fields* (*Vražedná pole*), *Dangerous Liaisons* (*Nebezpečné známosti*), *Being John Malkovich* (*V kůži Johna Malkoviche*) či *Changeling* (*Výměna*).

John Malkovich se však celý svůj umělecký život věnuje především divadlu. Začátkem 70. let pro sebe objevil svět divadla na Státní universitě v Illinois a pak, v roce 1976, založil s Terryem Kinneym, Jeffem Perym a Garym Sinisem v Chicagu slavnou divadelní společnost Steppenwolf Theatre Company. V roce 2011 režíroval svou třetí divadelní produkci v Paříži, *Les Liaisons Dangereuses*, v divadle Atelier (Théâtre de l'Atelier) po úspěchu *Hysteria* (Marigny, 2002) a *Good Canary* (Comedia, 2007), která mu vynesla Molièrovu cenu za nejlepší inscenaci.

Poselství Johna Malkoviche k Mezinárodnímu dni divadla uvádíme v překladu Dagmar Steinové.

„Je pro mne ctí, že mě Mezinárodní divadelní ústav při UNESCO vybral, abych formuloval poselství k 50. výročí ustavení Mezinárodního dne divadla. Se svými stručnými poznámkami se obracím na své kolegy od divadla, což jsou lidé jako já a mí kamarádi.

Přeji vám, aby byla vaše práce strhující a originální, aby byla hlubokomyslná, jímavá, vedoucí k zamyšlení a aby byla zcela jedinečná. Přeji vám, aby nás přiměla zamyslet se nad otázkou, co znamená být člověkem a upřímně vám přeji, aby tato reflexe vycházela ze srdce, aby byla nezaжатá a milostiplná.

Přeji vám, abyste dokázali překonat protivenství osudu, cenzuru, chudobu a nihilismus, což nepochybně řadu z vás čeká. Nechť jste obdařeni nadáním, nechť jste nestranní, abyste nás dokázali poučit o tlukotu lidského srdce v celé jeho složitosti, a to ve vši pokoře a s dostatečnou zvědavostí, aby se to stalo vaším celoživotním posláním.

Doufám, že ti nejlepší z vás – budou to totiž pouze ti nejlepší z vás a jenom ve vzácných a prchavých okamžicích – dokážou zformulovat tu nejdůležitější ze všech otázek: „Jak žijeme?“

Bůh vám žehnej!“ John Malkovich.

V duchu Johnových slov se s vámi těšíme na shledanou ve vašem Městském divadle Brno! Za všechny své kolegy

Stanislav Moša, ředitel MdB

DOKOŘÁN

KVĚTEN
2019
CENA 48,- Kč

Stou reprízu Bítls jsme oslavili na jevišti...

... i po představení.

STALO SE...

foto: Trio Kratochvíl

K narozeninám panu Majerčíkovi z firmy Sagitta přišly popřát Viktória Matusová, Hana Holíčková a Kristýna Daňhelová.

Nové nastudování inscenace Vrabčák a anděl...

... nastudoval s německým obsazením Stanislav Moša...

se svým česko-německým týmem pro švýcarské turné.

K premiéře nové inscenace Mikoláše Tyce Nebezpečné vztahy jsme samozřejmě uspořádali tiskovou konferenci.

Naděšené publikum aplaudovalo Michalu Isteníkovi.

Režisér na premiéře gratulace rozdával...

... i přijímal, ...

... dramaturg Jan Šotkovský se v obklopení herců radoval...

... a na večírku všichni vesele oslavovali.

Na zkušebnách se už chystá další premiéra muzikálu Níne, ...

... představitelé hlavní mužské role mají práce až nad hlavu.

Viola Fischerová Ještě tě cítím v rukou

pohublá ramena s outlými klouby
a hlavu na klíně
ještě tě cítím v rukou
v té předposlední hodině

Hledal jsi té noci ženu
kterou jsi miloval
Schovávala se před tebou
dítě co sis udělal

Volala jsem tě ve tmě
muže kterým jsi byl
Našla jsem zabité dítě
které jsi nezplodil

Ještě tě cítím v rukou
narostlou tíhu
která se choulí
a neví kde je

Ještě mám plné ruce
Něhy která tě přežije

Jsou situace, kdy se poezie stane pro člověka nezbytností. Brněnská rodačka Viola Fischerová (1935–2010) po nakladatelském odmítnutí své první sbírky *Propadání* (1957) poezii třicet let nepsala, než vznikly po sebevraždě jejího prvního manžela *Zádušní básně za Pavla Buksu* (vydáno 1993; Pavel Buksa bylo občanské jméno spisovatele Karla Michala). Sama Fischerová o vzniku této jedinečné „litanie za zemřelého“ řekla: „*Psala jsem poezii do 24 let, a přestala s tím, když jsem si přečetla geniální texty Věry Linhartové. Najednou jsem zjistila, že v sobě nemám nic tak významného, co bych mohla postavit vedle toho. (...) Pamatuji si na ten první okamžik naprosto přesně. Jeli jsme tehdy s Josefem Jedličkou do Basileje na Pavlův hrob. Najednou se mi za sklem auta objevil Pavel. Neviděla jsem ho, ale cítila jsem velice silně jeho přítomnost. (...) Nestalo se nic, jen na zpáteční cestě jsem si cosi poznamenala na útržek papíru. Ráno doma jsem zjistila, že je to báseň. (...) Hrabal, když jsem mu o tom později vyprávěla, mi řekl: ‚Pavlova smrt ti vyrazila pojistky.‘ To byla pravda, už jsem neměla vůbec žádnou potřebu se s někým srovnávat, protože šlo o mne. Uvědomila jsem si, že už nemám tolik času, že už nebudu moudřejší, a jestli chci ještě něco říct, tak to musím udělat právě teď.“*

B | R | N | O |

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

PARTNEŘI DIVADLA

CARent

HOŠEK MOTOR

AUTOCONT

Viktor a Eliška

SKÁLOVI

Otec a dcera v jednom souboru není u divadla příliš častý jev. V divadle spíše spolu hrají manželé, partneři (přiznaní i nepřiznaní). Ale dvojice otec s dcerou se prostě často v divadlech nevyskytuje. Byť je nasnadě, že „sůva holoubě nevysedí“ a že „jablko se nekutálí daleko od stromu“. Možná je to dáno tím, že tento vztah je přece jen trochu komplikovanější. Rodič trpí za dítě (aby mu vše vyšlo, aby bylo dobré, aby bylo stejně tak dobré jako on atd.) a je jasné, že dítě trpí také (ať není trapnej, ať mě pořád nepoučuje, ať mě nechá žít, já to přece umím taky). Rozhodně je to nelehká situace pro oba. Ztělesněním této dvojice je v našem souboru Viktor Skála s dcerou Eliškou. Dlouholetý člen a začínající herečka. Jejich vzájemný vztah je však v prvé řadě nesmírně přátelský a kamarádský. Teprve potom nastupuje profesionální přístup. Takže se v našem rozhovoru střídaly dvě roviny. Jednou spolu hovoří otec s dcerou a podruhé kolega s kolegyní. Možná trochu schizofrenie, ale vzhledem ke šťastné povaze obou jde hlavně o úžasné kamarády, kteří si nesmírně fandí. A protože je Viktor znám jako vtipný a trefný glosátor všech situací, ani při našem rozhovoru neztratil nic z tohoto svého talentu.

Eliško, vyrůstala jsi v rodině divadelníků. Jak moc tě to ovlivnilo?

Viktor: Vůbec.

... a jaké bylo tvé směřování k divadlu? Bylo to přímočaré nebo tam byly nějaké zákruty?

Eliška: Bylo to velmi přímočaré. Já jsem chtěla být herečkou od útlého dětství. Tatínek tomu nebyl příliš nakloněn, ale když viděl, že nic jiného neumím, tak neměl na výběr.

Viktor: Ale to není tak, že bych nechtěl.

Eliška: No tati nechtěl jsi to! Prostě nechtěl jsi, abych byla herečka! Říkal jsi mi, že je to hrozně těžké povolání.

Viktor: Já jsem říkal, že ve třech letech je brzo... ale potom už... od šesti, sedmi let... jak se Eliška profilovala... Ukaž profil? Ano, herecký profil... Tak jsme věděli, že to jinak nepůjde.

Eliška: My jsme totiž už na základní škole měli herecké týdně a já jsem už od první třídy hrála na besídkách... ano, ráda jsem se předváděla. Doma jsme také dělaly se sestrami scénky nejen pro naše rodiče, ale také pro návštěvy.

Viktor: A zůstalo to jen Elišce.

Sestrám se herecké povolání nelíbilo?

Eliška: Ani ne, ale všechny tihnou k umění. Maruška studuje hudební management a Johanka oděvnickví a návrhářství ve Zlíně, dokonce připravovala divadelní kostýmy do jedné inscenace.

Viktor: Ani jeden kvantový a jaderný fyzik, ani jeden matematik v naší rodině.

To je s podivem!

Eliška: Tak táta nevěděl, jestli to vůbec zvládnou, protože herectví je těžké povolání a jen talent nestačí. A táta si nejdřív nebyl jistý ani tím talentem.

Viktor: Je ale pravda, že Eliška to nepodcenila. Ona znala všechny radosti i strasti hereckého povolání, takže neopomněla nic náhodě. Na vše se pečlivě připravila.

Eliščina cesta k divadlu je jasná, ale jak ses k divadlu dostal ty, Viktor?

Viktor: Já jsem byl v prvé řadě šašek. A že chci dělat herectví, jsem také věděl od malička. Asi tak od osmi let jsem si byl jistý.

Eliška: Tak tati řekni, co dělala babička.

Viktor: Co mám říct?

Eliška: No řekni, že dělala v televizi!

Viktor: Ne... to s tím nemělo nic... Mám říct, že moje maminka dělala v televizi! Tak to říkám. Sice to s herectvím nemělo co dělat, ale to nevadí!

Je také pravdou, že právě paní Skálová mě upozornila na fakt, že ty jsi, Viktor, v divadle vlastně nikdy nezpíval, první muzikálovou rolí pro tebe byl teprve Horác v muzikálu Limonádový Joe...

Viktor: No ale skončilo to! Už mi nikdo další zpívanou roli nedal!

Eliška: To není pravda. V *Klapzubově jednáctce* zpíváš.

Viktor: Tak jednu písničku tam mám. Ale tu jsem si musel ještě od autorů vyprosit. Říkal jsem: Kluci, všichni tam zpívají, jen já ne? Vždyť mně to bude líto. A navíc – když už zpívá i tak výstojný činoherec jako Michal Isteník, já bych si také rád zaintonoval. – Tak mi tam dali jednu písničku.

Takže čekáš na další velkou muzikálovou roli?

Viktor: Ne, já nečekám. Co mě potká, to mě potká. Na co ale opravdu nečekám, je taneční role (*Eliška se smíchem potvrzuje*), nečekám... V tomto oboru jsem hodně skromný.

S Lukášem Janotou v muzikálu *Bítl's*,
režie: Stanislav Slovák

Ale ty jsi dělal nějaké pohyby podobné tanci!

Viktor: Tak ano, kdysi jsem dělal Michaela Jacksona... (*Eliška vstupuje s komentářem, že tatínek je nadaný, ale dělá skromného!*) Já nevím... Mám už něco za sebou, pravděpodobně ne zcela bez úspěchu, ale za velmi zběhlého bych se přece jen nepovažoval... Tuto větu používám často, je z *Parazita*, napsal ji Friedrich Schiller a přepracoval ji Martin Porubjak.

Jaké je být kolegově v jednom souboru?

Eliška: To je normální!

Viktor: To je strašný!

Když při setkání zaměstnanců vítal ředitel divadla Stanislav Moša Elišku do souboru, Viktor z předních řad něco vtipného pronesl, takže se jeho okolí dlouho smálo. Zajímalo mě, co to vlastně řekl? Než mi stihl odpovědět, řekla to Eliška:

Eliška: Řekl: Už je konečně jedna z krku!

Viktor: No já jsem to myslel tak, že konečně se bude jedna z mých dcer živit sama, to je přece pěkné, že je samostatná...

Eliška: A pak řekl: Ještě další tři doma! Takže se toho pro něj zas tak moc nevyřešilo.

Viktor se pustí do vysvětlování, že Eliška někdy špatně snáší jeho vtipky, které provádí svým he-

reckým kolegům, a stává se občas do role dcery, pro kterou je prostě ztrapňujícím se otcem. Ovšem častěji převládá její role kolegyně a směje se s ostatními. Eliška má tátovy vtipky moc ráda a dokáže se s chutí všemu zasmát. Viktorovou doménou je totiž umět spadnout na zem kdekoliv a jakkoliv. Kde ses takhle naučil padat?

Viktor: To padání jsem se naučil při zkoušeni inscenace *Kamenný host aneb Prostopášník* s Hankou Burešovou. Hrál jsem Arlecchina, což je klasická postava commedie dell'arte, a tam jsem prostě musel pořád padat. Bylo to hrozně těžké zkoušení a jedna z nejtěžších rolí vůbec. Měl jsem masku a vše se tedy muselo vyjádřit pohybem. Hodně jsem se s tím potýkal a teprve až tak tři dny před premiérou se mi to všechno hezky spojilo. A protože jsem tam pořád padal na zem, tak jsem se musel naučit zvládnout techniku. V této inscenaci mě třeba kolega Igor Ondříček celého nadzvedl a vyhodil mě do vzduchu a já jsem dopadl na břicho. Bylo to hodně vyčerpávající, ale od té doby prostě umím opravdu dobře padat.

Eliška: V téhle inscenaci jsem tátu jako dítě milovala. Já tehdy chodila do první třídy. Ale nenáviděla jsem Igora Ondříčka, protože mlátil mého

S Marcem Salvadori v muzikálu *Poslední loď*,
režie: Stanislav Moša

tátu. Ale Igorovi jsem už všechno odpustila a mé rány z dětství se již zacelily. ☺

V čem se ti zase líbí Eliška?

Viktor: Eliška? V osobním životě... Teď se na ni budu dívat jako na kolegyni, ne jako na dceru. A to jsem schopen rozlišit. Eliška se mi líbí ve všem. (*Viktor chválí lehce se červenající Elišku.*) Mně se na ni líbí, že umí dělat postavu. Že nevyčází jen ze sebe, že vždycky stává figuru. Mám na herci rád, když je vždycky trochu jiný. Eliška je moc šikovná. A rozhodně to neříkám jen proto, že je to moje dcera!

Eliško, co ty a taťkovy role?

Eliška: Mně se teď strašně líbí, jak dělá tátu Klapzubu.

Viktor: Eliška říká, že se jí moc líbím, že to hraju jako taťka, ne jako mamka!

Eliška: To jsem sice vůbec neřekla... Ale budu pokračovat ve výčtu, kde se mi táta líbil. Hlavně to bylo v *Jakubovi a jeho pánovi*, pak se mi líbil v roli... toho šíleného krále v *Divadle U stolu*.

Viktor: Ano, to bylo v inscenaci *Král umírá*.

Eliška: Musím přiznat, že je pro mě táta rozhodně velkou inspirací. Líbí se mi hlavně, jak dokáže uchopit role. A strašně si užívám, když spolu hrajeme v *Bítl's*. S taťkou si prostě můžu dovolit

víc než s Petrem Štěpánem, se kterým se mi taky dobře hraje. Ale na tátu můžu víc „frackovat“ a on mě může fackovat.

Viktor: Jednou se opravdu stalo, že jsem tam dal Elišce strašnou ránu.

Eliška: Ale to bylo tím, že to byla nějaká novinka, která se dřív nedělala...

Viktor: ... a já jsem to dělal poprvé... prostě nějak špatně jsem si to „nakrokoval“ a Eliška chudák dostala takovou ránu... ale sklidili jsme ohromný aplaus!

Eliška: Protože moje tvář se ve vteřině proměnila v dalších pět různých tváří! Nej dřív údiv, pak se mi chtělo hrozně brečet, protože jsem si říkala, proč mě táta mlátí, že je to nespravedlivé. Pak jsem si uvědomila, že jsem vlastně na jevišti a že hrajeme, takže jsem se chtěla začít smát, posléze jsem tedy dohrála, že jsem strašně uražená a naštvaná.

Viktor: A není to tak, že bych si teď říkal: Eliška by potřebovala dostat pořádný záhlavec, tak si počkáme, kdy budeme spolu hrát *Bítl's*. To opravdu ne!

Eliško, abys to měla ještě zajímavější, tak sis našla svého životního přítele také v divadle. Z dřívějších rozhovorů jsem nabyla dojmu, že ne-

V komedii *Prostopášník aneb Kamenný host*,
režie: Hana Burešová

jsi nakloněna svazku dvou herců, a pak přijde Marco Salvadori a vše je jinak. Je to ono pří- značné – odříkaného chleba největší krajice?

Eliška: Nejspíš ano. Ale já jsem si nikdy s nikým tolik nerozuměla jako s Marcem. Je to o hodně lepší, protože máme stejný režim. A co si budeme vykládat, všichni si bereme práci s sebou domů a je fajn, že máme spolu s Marcem na mnoho situací stejný náhled. Můžeme si vzájemně pomoci. V *Poslední lodi* hrajeme milenecký pár a máme spolu taneční scénu. A protože Marco dřív dělal společenské tance, tak mi hrozně pomohl.

Viktor: Já jsem chtěl Elišce také v tomto směru pomoci, ale něco mi pořád říkalo – drž se u portálu! Tak jsem se raději držel. A ještě jsem chtěl říct, že se mi na Elišce líbí, že zvládne komické role. Samozřejmě i dramatické, ale hlavně ty komické. Což není u žen tak častý jev! Hereček komiček moc není... Ale my komici samozřejmě... (*Eliška vybuchne smíchy.*)

Hovor pokračuje na téma komiků na divadle, o dramatických rolích, Eliška začne vypočítávat, ve kterých rolích a kusech se potkává se

svým přítelem Marcem, čímž dochází k lehké- mu zmatení, neboť Viktor si myslí, že vypočítává inscenace, kde se setkávají spolu, aby se následně omluvil, že je přece jen starší herec a občas mu uniká ta nit' (což donutí všechny přítomné k dalšímu výbuchu smíchu). Aby se posléze oba shodli na tom, že se potkávají velmi často nejen v divadle, ale také v soukromí a že se potkávají velmi rádi. V současné době se jim daří hrát společně, a tudíž si spoustu důležitých věcí řeknou v přestávkách mezi výstupy v kužárně nebo za kužárnou nebo na chodbě nebo ve vlásenkárně... vlastně tam ne, protože Viktor tam prý nechodí, neboť si prý svou holo- seč dokáže obhospodařit sám. Oba se těší na nové role, které je potkají, Viktor by si přál velkou dramatickou s tanečním sólem, Eliška komickou bez tanečního sóla. A takhle by s oběma mohl člověk trávit spoustu času. V příjemném ovzduší, prošípovaném vtípkami a inteligentním povídáním. Takže snad někdy příště!

Text: Helena Brzobohatá,
foto: Tino Kratochvíl

OBRÁZKY OD DĚTÍ

Žáci osmé třídy ze Základní školy Vejrostova v Bystři přišli navštívit pana ředitele Stanislava Mošu a po příjemném setkání a povídání mu předali své obrázky našich herců.

Tomáš PROKOP

POŘÁD VYMÝŠLÍM LUMPÁRNY

Je to neviditelná síla našeho divadla. Ale slyšitelná! Členy orchestru schované v orchestřišti nebo v hloubce jeviště tedy většinou nevidíme. A většinou ani netušíme, jaká skrývají tajemství. O hudbě, inspiraci i lásce k severním končinám jsem si povídal s trumpetistou Tomášem Prokopem.

Tomáši, jak začalo vaše setkávání s hudbou? Bylo to tak jako u většiny ostatních v té době, že přišla paní učitelka z „lidušky“ do školky, začala vytvářet rytmus do klavíru a vybírala tzv. talentované děti?

V podstatě to tak bylo. Děti si v začátcích neurčují samy. Je to na rodičích nebo učitelích nebo těch, kdo tomu rozumí, anebo prostě shání duše. Moji rodiče si moc přáli, abych hrál. A já jsem se snažil. Teda ze začátku jsem se moc nesnažil. Několikrát jsem se zašil a místo do hodiny, jsem šel za „trumpetu“. V Blansku byla „Severka“, kde se prodávala zmrzlina, tam jsme měli s ostatními sraz. Pak jsem přišel domů a strašně jsem se chvátil, jak se mi to v hudebce povedlo. Jenže mezitím učitel volal domů. Tak jsem dostal pár facek a mazal jsem znova do lidušky.

Trumpeta byla jasná volba hned od začátku?

Ze začátku jsme zkoušeli klavír, ale tam je potíž s tím, že ho člověk musí mít doma, aby mohl cvičit. Takže jsme to po půl roce změnili. A jako klukovi mi doporučili bicí nebo žesťové nástroje. ***A u trumpety jste nakonec vydržel...***

... přežil.

... přežil základní hudební vzdělání a pokračoval ve studiu na Konzervatoři Brno. Co rozhodlo, že se hudbě chcete věnovat profesionálně?

Tehdy mi hodně pomohlo, že do Blanska začal dojíždět a vyučovat mě Václav Holub, bývalý člen orchestru MdB. On hrál s Orchestrem Gustava Bromy, pak přešel do operety a pak do Městského divadla. Dokázal mě navnadit tím, že nehrál jenom klasiku, ale také taneční muziku a podobné věci.

To je určitě hodně důležité, když má mladý člověk takové inspirativní vedení. Měl jste nějaké vzory? Někjaké ideály v dalších muzikantech?

Určitě. Ale především právě z té klasiky, například Maurice André a takoví staří hráči. Moc rád jsem to poslouchal, klasicismus, baroko, ty skladby znám nazpaměť. To mě na škole hodně bavilo.

Co bylo po škole?

Nastal ten velký zlom. V červnu jsem skončil konzervatoř a v září jsem nastoupil do taneční kapely, která hrála na lodích. Byla to skupina Keyband Leona Slezáka. Mímočodem dva roky předtím odtud odešel Laďa Kernl ze zdravotních důvodů. A můj bývalý spolužák, který tam hrál na saxofon, mi řekl, že tam shánějí dechaře. A to jsem teda čuměl!

To se nedivím. Myslím si, že si většina lidí nedokáže představit, co obnáší hraní na takové velké lodi...

Dávalo mi to zabrat. Jednak způsob hraní, který jsem potřeboval změnit. Přeci jenom z klasiky na taneční hudbu, to je posun. A na konzervatoři se to nevyučuje. Takže častokrát, když jsme dohráli, tak jsem ještě hodinu potom seděl a poslouchal, jak se to má hrát, frázování a podobně. Na to jsem nebyl připravený.

Jak dlouho trvá jedna plavba?

Ze začátku jsme jezdili na dva měsíce. Nejčastěji trajekty kolem Dánska, Norska, Švédska, zkrátka sever. A to jsou takové ty lodě pro zábavu. Ve Skandinávii je ztížený přístup k alkoholu, ale na těch lodích to jde. Takže oni se tam přijdou... „radovat“. Tak si to dovedete představit. I pracovní doba je náročná. My jsme hrávali v tanečním – nočním klubu, takže od devíti večer do tří do rána.

Každý den?

Každý den, dva měsíce v kuse! Bylo to docela náročné. Navíc, když jsme tam byli poprvé, byli jsme zvědaví a alespoň jsme si chtěli prochodit města, kde jsme kotvili. To bylo super. Ale to si člověk musel přivstat. Nespat až do oběda jako normálně. Protože v pět loď zase odplouvala.

Která z těch destinací vás nejvíce zaujala?

Mně se líbí sever, takže Špicberky a tyhle ledové krajiny.

Jak dlouho jste takhle brázdil moře?

Začal jsem v roce 1995 a poslední plavba byla v roce 2002. Nejdřív jsme jezdili opravdu na dva měsíce, ale jak se různí členové kapely propracovávali k založení rodiny, tak se to začalo zkracovat. Nakonec tedy plavba trvala jeden měsíc, což bylo přijatelné i pro rodinu.

Potom jste tedy zakotvil v Brně a pustil se do mnoha hudebních projektů se širším záběrem od taneční bigbandové muziky až po divočejší věci...

Snažím se pořád vymýšlet nějakou zábavu, je důležité, aby práce člověka bavila a neomrzela. Prostě pořád vymýšlet lumpárny.

Která aktuální lumpárna vás provází v těchto dnech?

Teď se věnuju big bandu – New Time Orchestra. To se mi moc líbí. Zvuk velké kapely, to je nádhera. A z těch menších věcí – máme kapelu Sixmen, kde se snažíme dát starým písničkám nový kabát a udělat to po našem.

Jaké typy písni si berete na mušku?

Většinou jsou to swingové věci, ale nemusí být. Stačí, aby ta skladba byla něčím zajímavá, a my si ji už na ten swing předěláme.

A od roku 2006 jste v orchestru Městského divadla Brno. Jakou hudbu posloucháte ve volných chvílích? Nebo jste ten typ muzikanta, který má nejradši ticho?

Abych se přiznal, ve volnu muziku moc neposlouchám. Když děláme v kapele nebo v divadle nějakou novou věc, tak poslouchám ze studií, pracovních důvodů. Víte, já učím i na Základní umělecké škole a tam člověk celé odpoledne poslouchá a je to kolikrát na poslech velice náročné, takže uši a hlava jsou tak unavené, že si pak radši odpočinou.

A kromě hudby máte nějaké jiné koníčky, záliby?

Mám rád les.

Houbaření?

Spíš živé tvory. Asi před deseti lety jsem si udělal lovecký lístek.

Takže nimrod?

No to je taky těžké. Všechny ty spolky mají ze zákona omezený počet členů a moc neberou nové, takže je docela těžké se tam probojovat. Já jsem se k tomu dostal přes tchána. Ale vztah

k tomu mám už od dětství. Děda byl myslivec, vždycky nás s bratrancem vzal na nějakou mysliveckou chatu a ráno šel do lesa a my v posteli čekali, jestli padne rána. Vztah k tomu mám dlouhou dobu a jsem rád, že jsem se k tomu mohl vrátit. Teď to ještě spí, ale těším se, že jednou bude víc času. Koupit si opuštěnou hájenku, ráno si zatroubit a pak jít do lesa...

A co třeba sport?

Sport mě baví, hlavně běhání na lyžích. Jako dítě jsem měl trubku a biatlon.

Biatlon? Jeden z nejpobulárnějších sportů současnosti?

To já dělal biatlon ještě v dobách, kdy to nikoho nezajímalo.

Takže vy jste každým coulem severský typ. Lesy, biatlon...

Asi jo, možná tam mám někde nějaké geny.

Máte rád zimu?

Ano, mám rád zimu. Už teď si přeju, aby zase byla! Líbí se mi pořekadlo, myslím, že je švédské: „Není špatné počasí, je jen špatné oblečení.“ Tam hodně prší, lidé tam chodí v pláštěnkách a gumácích a nikoho to nepohoršuje.

Chtěl byste se tam někdy podívat na delší dobu?

To bych chtěl. Asi počkám ještě nějakou dobu, až budou děti větší, že bychom vyrazili všichni. Vzít karavan a pořádně to tam projet. Zajímalo by mě, jestli by je to taky bavilo tak jako mě. Mě totiž láká i to rybaření tam. Syn mě totiž nedávno překvapil otázkou, jestli bych ho vzal někdy na ryby. A já jsem nikdy nic takového nedělal, ale proč ne, třeba ho to chytne.

Text: Miroslav Ondra,
foto: Tino Kratochvil

Mikoláš TYC

3 V 1

Na děkovače dramatu Čarodějky ze Salemu

Jedním slovem

Cestování – *vždycky*
Cestování vlakem – *často*
Divadlo – *všechno*
Čarodějky ze Salemu – *souhra*
Letní prázdniny – *cestování*
Brno – *vždycky*
Režisér – *já* ☺
Výběr nové inscenace – *potěšení*
Městské divadlo Brno – *paráda*
Zkoušení nové inscenace – *paráda*
Premiéra – *završení*
Nebezpečné vztahy – *rozkošnictví*
Ráno – *nestíhám*
Práce se zvířaty – *nevypočitatelnost*
Škola – *DAMU*

Dokončí větu

První kniha, kterou jsem kdy přečetl, byla *Polámal se mraveneček*.
Michalovi Isteníkovi závidím, *že se z toho nezbláznil*.
Mým režisérským snem je *dělat inscenace, které mají smysl*.
Když se ráno probudím, tak *nestíhám, popadnu kafe a pustím se do práce*.
Politické dění v České republice *je někdy horší než špatné divadlo*.
Mezi moje každodenní rituály patří to, *že s sebou nosím spousty knížek, aniž bych je četl a spousty barevných fixů, aniž bych je použil*.
V MdB se mi nikdy nestalo, *že by se někdo choval neprofesionálně*.
Kdybych nebyl režisérem, tak *bych dělal něco uměleckého, co nějakým způsobem hledá krásu a možná i proto jsem chtěl být v dětství biologem, protože příroda v sobě krásu má*.
V létě budu *cestovat, odpočívat, spát a pít kafe*.
Když si vybírám herce do své inscenace, nejdůležitější je *jejich dobrá společná energie a to, aby každý obohatil svou postavu něčím ze sebe*.

S Janem Šotkovským při zkoušení komedie Nebezpečné vztahy

Buď, a nebo

Když si chci odpočinout, tak *jedu na chalupu, procházím se lesem, dám si víno a dívám se do krbu – ideálně zapáleného*. ☺
Kdyby mi nabídli režirovat představení na Broadwayi, tak *s velkým respektem, velkou pokorou a velkou zodpovědností bych to samozřejmě vzal*. ☺
Když je derniéra, tak *je mi většinou smutno, ale protože se s tím v divadle i tak trochu počítá, takže to, že něco bylo a teď už není, mi přináší spíše radost z toho, že jsem u toho mohl být*.
Mým nejoblíbenějším místem v Brně je *Brno – fascinuje mě přívětivostí a moc mě tato velká moravská dědina baví a jen zřídka kdy se stane, že by mi lezla na nervy*. ☺
Poslední představení, které jsem viděl, byla *Klapzubova jedenáctka*.
Kdybych se mohl vrátit do minulosti a potkat se s někým, bude to *William Shakespeare a zeptal bych se ho, jak ho to všechno napadá a jak to vlastně myslí*.
Nejlepší, co jsem kdy v divadle viděl, byl *desetihodinový Valdštejn v Berlíně*.

Nudné vztahy nebo nebezpečné vztahy – *nebezpečné vztahy*
Káva nebo pivo – *káva*
Detektivka nebo romantika – *romantika (to je vždycky tak trochu detektivka)*
Sladké nebo slané – *sladké*
Hory nebo moře – *hory*
Raději režirovat čistě mužský, nebo ženský soubor – *spíše mužský (chlapi jdou na pivo a vyříkají si to, ale když si ženy sednou, jsou minimálně o 1000 % lepší než chlapi)*
Kniha nebo divadelní adaptace – *kniha*
Město nebo příroda – *chci obojí*
Léto nebo zima – *léto*
Vaření nebo restaurace – *vaření (ale nemám čas)*
Postel nebo vana – *postel*
Dopisy nebo telefonáty – *dopisy*
Seriál nebo film – *teď seriál Miliardy*
Noční tvor nebo ranní ptáče – *noční tvor (ale miluju rána!)*

Text: Luboš Goby,
foto: Tino Kratochvil

7. – 12. června 2019

VII. mezinárodní festival hudebního divadla

průřez tím nejzajímavějším, co se odehrává v oblasti hudebního divadla na českých i zahraničních jevištích

7.6. 16:00 na Činoherní scéně MdB | **KLAPZUBOVA JEDENÁCTKA** | Městské divadlo Brno
 19:00 na Hudební scéně MdB | **VIVA „LALALA“ REPUBLIKA** | Městské divadlo Brno
 před představením proběhne slavnostní předání Cen magazínu Musical-opereta za rok 2018
 21:30 v Divadle na Orlí | **MĚSÍČNÍ SONÁTA Č. 11** | Divadlo NoD Praha

8.6. 14:00 a 16:00 na Činoherní scéně MdB | **O HODINĚ NAVÍC ANEB POTLACH V HUSTNÍKU** | Naivní divadlo Liberec
 18:00 na Hudební scéně MdB | **PETR A LUCIE** | Městské divadlo Zlín
 21:00 v Divadle na Orlí | **NOVECENTO – LEGENDA O PIANISTOVI** |
 Divadlo v podpalubí, Bratislava

9.6. 11:00 v Divadelním dvoře | **BAREVNÉ ODPOLEDNE PRO VELVET SMILE** | charitativní bazar
 14:00 v Divadelním dvoře | **KONCERT HERCŮ MdB**
 15:00 a 18:00 v Divadle na Orlí | **LÁSKA AŽ ZA HROB (BURIED)** |
 Colla Voce Theatre Company, Velká Británie
 16:00 v Divadelním dvoře | **CIRKUS NECIRKUS** | Divadlo Facka
 17:00 na Činoherní scéně MdB | **TICK, TICK...BOOM!** | Divadlo Na Prádle, Praha
 19:30 na Hudební scéně MdB | **BOŽÍ MLÝNY** | Moravské divadlo Olomouc

10.6. 18:00 na Činoherní scéně MdB | **MALÝ PRINC** | Studio DVA divadlo, Praha
 20:00 v Divadelním dvoře | **SNY BRNĚNSKÝCH NOCÍ** | koncert muzikálových písní

11.6. 17:00 na Činoherní scéně MdB | **O PERNÍČKOVÍ** | Horácké divadlo Jihlava
 19:15 na Hudební scéně MdB | **ZAHRADA** | Národní divadlo | Laterna magika, Praha
 20:30 v Divadelním dvoře | **DĚTI KAPITÁNA MORGANA** | koncert

12.6. 10:00 v Divadelním klubu MdB | **OTEVŘENÁ DISKUZE U KULATÉHO STOLU**
 19:00 na Hudební scéně MdB | **ZAHRADA** | Národní divadlo | Laterna magika, Praha

Vážení a milí divadelní přátelé,

s potěšením vám oznamuji, že po loňské úspěšné resuscitaci festivalu Dokořán pro hudební divadlo nás letos zkraje června opět čeká pestrá ochutnávka zajímavých počinů, které ukazují, co všechno hudba na divadle dokáže.

Letos navíc expandujeme i mimo terén našeho divadla – v Divadle na Orlí, stále scéně JAMU, představíme celkem tři inscenace. *Kosmická sonáta č. 11* pražského NoDu je báječná „ulitlost“, hudební jízda na základě zápisu komunikace Apolla 11 s řídicím centrem NASA při přistání Američanů na Měsíci v roce 1969. Kamila Mikulčíka, který na našem jevišti září jako Rockový Pánbůh v *Bitls*, uvidíte v emotivním příběhu *Novocento – legenda o pianistovi*, „monodramatu pro jednoho herce a jednoho pianistu“. A z největšího světového divadelního festivalu v Edinburghu jsme pro vás vytypovali romantickou komedii s pořádnou porcí britského černého humoru *Láska až za hrob (Buried)* souboru Colla Voce z Sheffieldu. Mimo jiné získala loni cenu Camerona Mackintoshe pro nejnadějnější mladý britský muzikál!

Dít se toho na festivalu bude dost i na naší divadelní dvoraně. Zahájení vám zpříjemní populární vystoupení Divadla Facka, které v rámci nedělního *Barevného odpoledne pro Velvet Smile* (s charitativním bazarem a koncertem našich předních sólistů) zahraje i svou klauniádu pro celou rodinu *Cirkus necirkus*. Tricet let intenzivního vznikání autorských muzikálů přímo pro naše divadlo shrne koncert *Sny brněnských nocí* se Zdenkem Mertou v roli moderátora. A celý festival zakončí koncert maskota i gurma našeho

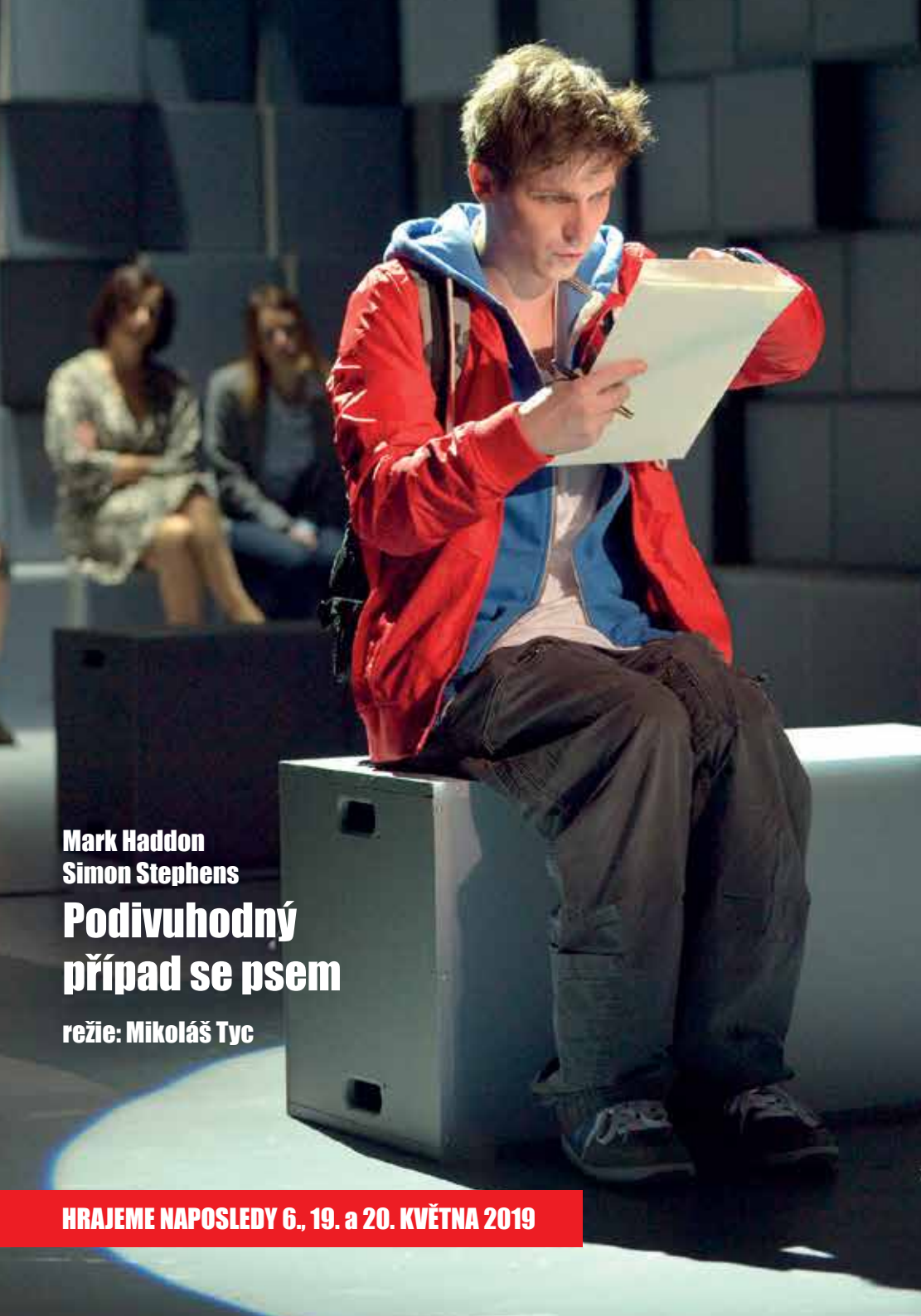
divadla Jaroslava Záděry se skupinou *Děti kapitána Morgana*.

A nyní k tomu, co se bude dít na našich dvou scénách. Hodně jsme se snažili myslet na představení vhodná pro rodiče s dětmi – z libereckého Naivního divadla pro ně přivezeme „trampskou revui“ *O hodině navíc aneb Potlach v Hustníku*, z Jihlavy v režii „našeho“ Stana Slováka pohádkový muzikál *O Perníčkovi* a z pražské Laterny magiky pohybovou inscenaci *Zahrada*, inspirovanou proslulou knihou Jiřího Trnky. K poslyšení budou písně dvou mimořádných československých muzikantů – zlínské divadlo představí českou premiéru slovenského muzikálu *Petr a Lucie* s hudbou Deža Ursinyho, Moravské divadlo Olomouc pak vesnické drama *Boží mlýny* s písněmi Jaromíra Nohavici. Z pražských produkcí bude k vidění *Tick, Tick... BOOM!* (první muzikál autora slavného *Ren-Tu* Jonathana Larsona) Divadla Na Prádle a Jan Cina v muzikálovém monodramatu *Malý princ* Studia DVA.

Festival samozřejmě doplní i naše inscenace – *Klapzubova jedenáctka* a slavnostní koncert *Viva „Lalala“ Republika* (ten bude celý festival zahajovat a dojde před ním k předání Cen magazínu Musical-opereta). Vše pak bude završeno závěrečným Kulatým stolem o hudebním divadle, kde bude možno vše viděné zevrubně prodiskutovat.

Zdá se nám, že těch pět dní nabitých událostmi by si mohl fanďa hudebního divadla opravdu užít. Budeme rádi, když u toho budete s námi!

Za celé MdB se na vás těší
 Jan Šotkovský

**Mark Haddon
Simon Stephens**

Podivuhodný případ se psem

režie: Mikoláš Tyc

HRAJEME NAPOSLEDY 6., 19. a 20. KVĚTNA 2019

HRAJEME

**Robert Stigwood, Bill Oakes,
Ryan McBryde, The Bee Gees:
HOREČKA SOBOTNÍ NOCI**

Britská hudební skupina The Bee Gees se od poloviny 60. let pohybovala na vrcholu hudebních žebříčků. Na konci 70. let s velkým disco boomem zaznamenala obrovský úspěch a v roce 1978 získala Grammy za hudbu k filmu *Saturday Night Fever*. Hudební romantický film režiséra Johna Badhama byl teprve druhým snímkem, v němž se v hlavní roli objevil John Travolta, a odstartoval tak jeho hvězdnou kariéru. Travolta v květované košili, obtažených zvonových kalhotách a botách s vysokými podpatky v roli bravurního tanečníka Tonyho rozpoutal obrovskou vlnu zájmu o disco a stal se idolem milionů lidí po celém světě.

Také divadelní verze vypráví příběh brooklynského mladíka Tonyho Manera, jehož jediným zájmem je trávit víkendy na místní diskotéce, což mu dovoluje zapomenout na všední ubíjející život. Jevištní adaptace filmového hitu měla světovou premiéru 5. května roku 1998 v londýnském Palladium Theater a hrála se zde přes dva roky. Následovalo broadwayské uvedení s více než pěti stovkami repríz a poté se rozpoutala celosvětová „horečka *Horečky*“. Od roku 2000 byl muzikál hrán v Argentíně, Holandsku, Mexiku, Koreji, Španělsku, v roce 2004 proběhl i londýnský revival. Česká premiéra se konala v roce 2014 v pražském Divadle Kalich. Konečně si tedy i naši diváci mohou užít takové hity jako *Stayin' Alive*, *Night Fever* či *How Deep Is Your Love* v tomto blyštivě fenomenálním tanečním muzikálu.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Kristian Pekar nebo Marco Salvadori, Svetlana Janotová nebo Ivana Vaňková nebo Kristýna Daňhelová, Katerina Marie Fialová nebo Dagmar Křížová, Radek Novotný nebo Daniel Ryměš, Ondřej Studěnka, Lukáš Janota nebo Marek Kolář a další.

**Maury Yeston, Arthur Kopit:
NINE**

Muzikál *Nine* plný hitů a velkolepých tanečních čísel vznikl podle legendárního filmu Federica Felliniho *8 1/2*. Číslovka v názvu tohoto částečně autobiografického filmu režisérské legendy označuje počet snímků, které již Fellini natočil. Autor muzikálu Maury Yeston (brněnským divákům známý např. díky muzikálu *TITANIC*) tedy tomu osm a půltému Felliniho filmu přidal ještě onu půlku prý za hudbu, kterou k příběhu přidal. Zápletka muzikálu nám představuje italského filmového režiséra jménem Guido Contini, který se ve svých čtyřiceti letech ocitá uprostřed hluboké osobní i pracovní krize. Má dokončit film a neví, jak na to, rozpadá se mu vztah s manželkou i milenkou, přestává rozumět všem ženám ve svém životě, mezi které patří i matka, producentka, kritička či životní múza. Guidův profesionální

a osobní život se prolínají, když se snaží zachránit jak svoji kariéru, tak i své manželství. Na scéně se zhmotňují všechny ženy, které komplikují režiséřův život, stírá se rozdíl mezi představami, vzpomínkami a realitou, v níž se potácí režiséřova zmatená mysl.

Muzikál *Nine* měl svoji premiéru na Broadwayi v roce 1982, odehrálo se přes sedm stovek repríz a získal pět Cen Tony včetně té pro nejlepší muzikál. Dočkal se i svého filmového zpracování, v roce 2009 ho uvedl režisér Robert Marshall, který předtím již zfilmoval jinou legendu hudebního divadla, a to muzikál *Chicago*. Ve filmu si zahrály takové hvězdy jako Marion Cotillardová, Penélope Cruzová, Judi Denchová, Kate Hudsonová, Nicole Kidmanová a Sophia Lorenová.

Česká premiéra muzikálu proběhla v roce 2012 v Plzni a nyní se na něj v původním překladu Zuzany Čtveráčkové a v režii Stanislava Moši mohou těšit i naši diváci.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Petr Gazdík nebo Petr Štěpán, Lucie Bergerová nebo Ivana Vaňková, Kristýna Daňhelová nebo Dagmar Křížová, Alena Antalová nebo Markéta Sedláčková, Marta Matějová nebo Katarína Míkulová, Mária Lalková nebo Jana Musilová a další.

**Daniel Große Boymann, Thomas Kahry:
VRABČÁK A ANDEĽ**

Edith Piaf a Marlene Dietrich. Dvě velká jména světového šoubiznisu. První si svět podmanila svým zpěvem, dojemným životním příběhem a nenápadným zjevem, druhá okouzlovala svou krásou, elegancí, uhrančivým pohledem a byla jednou z prvních evropských, respektive německých hereček, která se dokázala prosadit v Hollywoodu. První celý život touží po opravdové velké lásce a novému citu vždy maximálně propadá, ta druhá střídá muže (a snad i ženy) jako kabáty a nezastírá svůj cynický pohled na romantiku. První umírá vysílením v sedmačtyřiceti letech, celá Francie pro ni truchlí, druhá se dožívá úctyhodných jednaděadesáti let, ale rodné Německo ji považuje za zrádce. Jsou natolik rozdílné, ale přitom dokážou najít společný rytmus, společná témata a dokonce i společnou lásku.

Hudební drama, pohrávajcí si s osudy, milostným příběhem a historií přátelství těchto nezapomenutelných žen podle námětu Davida Winterberga, mělo premiéru v roce 2014 ve vídeňském Burgtheatru, kde se setkala s odzbrojujícím úspěchem. Není divu, vždyť v průběhu inscenace zazní (samozřejmě naživo ve francouzském, německém i anglickém originále!) téměř dvě desítky nesmrtelných písní obou protagonistek!

Režie: Stanislav Moša, Igor Ondříček

Hrají: Hana Holišová nebo Markéta Sedláčková, Katarína Míkulová nebo Ivana Vaňková, Eliška Skálová nebo Andrea Zelová, Barbora Remišová, Robert Jícha a Alan Novotný.

**Christopher Hampton:
NEBEZPEČNÉ VZTAHY**

„Rozkoš je jediná věc, co svádí obě pohlaví dohromady, a přesto sama nestačí založit nějaký vztah.“

Bývalé milence – markýzu de Merteuil a vikomta de Valmont – svede opět dohromady touha po pomstě. Markýza chce potrestat svého zrádného milence, hraběte de Gercourt za to, že se hodlá oženit s mladičkou a ctnostnou Cecilíí de Volanges, a zamýšlí využít Valmonta v roli svůdce. Valmont se chce zase pomstít Cecilíině matce za to, že varovala paní de Tourvel, kterou touží svést, před jeho prostopášností. Přijme tedy roli milostného školitele mladičké Cecilie, ačkoli mu to velmi komplikuje jeho vlastní plány s novou láskou. Má však podmínku – pokud s paní de Tourvelovou uspěje a doloží to písemným důkazem, bude mu odměnou společně strávená noc s markýzou. Oba bezohlední manipulátoři lidských citů tak roztácejí kolotoč různorodých intrik a hrají si s city ostatních – postupně se však ukazuje, že jejich vlastní srdce jsou křehčí, než si mysleli...

Proslulý román v dopisech francouzského spisovatele Choderlose de Laclose z roku 1782 se dočkal nesčetných divadelních i filmových adaptací. Za nejzdařilejší je však obecně pokládána ta, kterou pořídil roku 1985 pro londýnské Národní divadlo anglický dramatik Christopher Hampton. Ten v *Nebezpečných vztazích* nalezl veškeré emoce, které odpamětlí hýbou lidstvem – lásku, žárlivost, ponížení, vášně – a vydestiloval je do brilantních, divadelně nebyvale účinných situací.

Režie: Míkoláš Tyc

Hrají: Radka Coufalová, Michal Isteník, Lenka Janíková, Zdena Herfortová, Barbora Goldmannová, Marek Hurák, Kateřina Marie Fialová, Ondřej Halámek a další.

David Shire, Richard Maltby Jr.,

John Weidman:

BIG

Joshi Baskinovi je dvanáct. Kdykoli potká Cynthii, zastaví se mu dech a nezmůže se na slovo. Je to pro něj nová zkušenost, neví, co si s takovými pocity počít. Dětství končí, začíná puberta. Chtěl by Cynthii oslovit, zvláště když se dozví, že ani on není dívce lhostejný. Když se však v její společnosti chová nemožně, vysloví u tajemného automatu v zábavním parku přání „být velký“. A druhého dne se probudí v těle třicetiletého muže. A tak začíná bláznivý kolotoč situací, v nichž se vyspělý muž s duší dítěte pokouší přežít ve složitém světě dospělých. Vystrašená matka jej samozřejmě nepozná a vyhodí ho z domu. Naštěstí mu však zůstane dětský kamarád Billy, který mu na cestě za návratem do původního těla všemožně pomáhá. Muzikálová adaptace slavného filmu v hlavní roli

s Tomem Hanksem měla premiéru na Broadwayi v roce 1996, byla nominována hned na pět Cen Tony a zaznamenala téměř dvě stě repríz. Hravá hudební komedie s prvky fantasy s energickou, současnou hudbou a misty až bláznivým dějem nabízí dechberoucí zábavu pro celou rodinu.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Jan Brožek nebo Jonáš Florián, Adam Gazdík nebo Josef Gazdík, Zdeněk Junák nebo Jan Mazák, Tereza Martinková nebo Viktória Matušovová a další.

Sting, John Logan, Brian Yorkey:

POSLEDNÍ LOĎ

Autorem hudby a písňových textů tohoto výrazného počínu na poli hudebního divadla je Gordon Matthew Thomas Sumner, kterého zná celý svět pod uměleckým jménem Sting. Anglický hudebník a příležitostný herec, v sedmdesátých a osmdesátých letech hlavní zpěvák rockové skupiny The Police, se na sólovou dráhu vydal v roce 1985 a od té doby se výrazně zapísal do dějin hudby, v níž se pohybuje napříč všemi žánry.

V roce 2013 napsal svůj první, velmi osobní muzikál inspirovaný vlastními zážitky z dětství v anglickém námořním městě Wallsend, které je proslavené svými loděnicemi. Zdejší život se vždy točil kolem loděnice, v níž těžce pracující muži stavěli s ohromnou hrdosťou velké lodě. Muzikál *Poslední loď* ukazuje kolektivní sílu zdejší komunity, která čelí zániku lodního průmyslu, jenž zde měl velmi dlouhou a výraznou historii a formoval zdejší společnost. Zároveň vypráví romantický příběh Gideona Fletchera, který sní o jiné budoucnosti a touží cestovat po světě, a tak opouští svůj dosavadní život i lásku. Když se ale po sedmnácti letech vrátí, najde loděnice v hluboké krizi a svou životní lásku po boku někoho jiného a uvědomuje si, že přišel o víc, než si kdy dovedl představit. Muzikál obsahuje přes dvacet hudebních čísel, zahrnuje povětšinou původní Stingovy písně, ale i dříve napsané skladby jako *Island of Souls* a *All This Time* z jeho alba *The Soul Cages* z roku 1991.

Muzikál *Poslední loď* získal v roce 2015 dvě nominace na Cenu Tony a my jej uvádíme v české premiéře.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Kristian Pekar nebo Dušan Vitázek, Lucie Bergerová nebo Radka Coufalová, Zdeněk Junák nebo Ladislav Kolář, Zdena Herfortová nebo Jana Musilová, Dagmar Křížová nebo Viktória Matušovová, Igor Ondříček nebo Stanislav Slovák, Lukáš Janota nebo Aleš Slanina a další.

Městské divadlo Brno

GULÁŠ FEST

5. ročník

1. 6. 2019

od 10:30 hod

PARK LUŽÁNKY
TENISOVÉ KURTY BLTC
TENIS PUB, LUŽÁNECKÁ 7

Muzikálové vystoupení herců Městského divadla Brno

Koncert skupiny

ROLLING STONES

REJURÁL

Soutěže v pojídání s „maxijedlíkem“ Jaroslavem Němcem

Moderuje Alan Novotný, herec MdB a člen skupiny ALL X

Tombola • Atrakce pro děti – minitenis s trenéry, lezecká stěna, limo pong, bludiště, malování na obličej a jiné

Řemeslná piva • Dobroty z naší udirny a grilu • Moravská vína • Kávové nápoje

www.gulasfestbrno.cz

Vstupné 120,- Kč, děti do 140 cm a držitelé průkazu ZTP/P zdarma. V ceně vstupného 1 porce guláše, degustační set a kupon do tomboly

JEDEN DEN S INSPEKTORKAMI

Diváci, kteří procházejí foyerem před začátkem představení, prohlížejí si fotografie na zdech, povídají si o tom, která představení viděli a na která se chystají, komentují herecké výkony, zastavují se také u dveří, na kterých je napsáno INSPEKTORKY. Většina se zarazí a ti hloubavější a zvědavější se neváhají zeptat: „Co vlastně dělá v divadle taková INSPEKTORKA?“

... inspektor, starší inspektor, vedoucí inspektor, hlavní inspektor, generální inspektor... Ne, nelekejte se, toto členění v divadle opravdu nenajdete. Ovšem žádné profesionální divadlo se neobejde bez inspektora hlediště – tedy spíše inspektorky hlediště, neboť kam moje paměť sahá, s žádným inspektorem jsem se nesetkala. ☺
Inspektorka hlediště zajišťuje průběh veškerých představení z pohledu diváka a především se stará o to, aby diváci byli spokojeni. Většina z nás se těší do divadla na představení, na herecké výkony a naše uvaděčky, šatnářky, informátorky jsou tu od toho, aby tento krásný zážitek zprostředkovaly a svým úsměvem a vstřícným chováním příjemně představení umocnily. Pardon, nesmíme zapomenout ani na dva chlapece v jinak ryze ženském kolektivu.

Co tedy práce inspektorky vlastně všechno obnáší?

Máme na starosti veškeré prostory, kde se návštěvník divadla pohybuje, tzn. hlediště, foyer, toalety... Takže je samozřejmé, že přicházíme do divadla před představením mezi prvními a odcházíme mezi posledními, tzv. zamykáme divadlo. Aby vše fungovalo, tak jak má, na obou scénách, pracují v našem divadle čtyři inspektorky hlediště. Na Činoherní a Hudební scéně se střídají inspektorky Eva Slaninová, Anna Trllová, Radka Tuscherová a vedoucí hledištní služby paní Zuzana Groligová. Ta úzce spolupracuje s vedením komerčního oddělení.

A průhled do našich činností:

Ihned po příchodu do divadla přidělíme podle rozpisu služeb šatnářkám i uvaděčkám „svěšený úsek“, který budou mít ten den na starosti, nachystáme pro ně programy a šatnové bloky. Přichystáme také vše potřebné pro prodejní stolec včetně seznamu elektronických vstupenek z pokladny. U stolečku si návštěvníci divadla mohou zakoupit kromě aktuálních programů i programy archivní a máme v nabídce také široký výběr CD z našich představení.

Zuzana Groligová, Eva Slaninová,
Anna Trllová a Radka Tuscherová

Dále také komunikujeme se službu konajícími hanišiči, kteří se starají o bezpečí diváků a dohlížejí, zda je vše v pořádku z požárního hlediska.

Jak šatnářky, tak uvaděčky musí znát délku představení i čas, kdy bude začínat a končit přestávka – bývá to velmi častý dotaz diváků. Je také příjemným bonusem, když dokáží zodpovědět i další zvědavé otázky – kdo dané představení režíroval nebo kdo byl návrhářem kostýmů apod. Samozřejmě, že všechny tyto informace se dočte divák na informačních tabulích u vstupu do divadla, o jejichž aktuálnost se stará informátor. U nás je to ovšem nastavené tak, že uvaděčky nejsou jen trhačky lístků a šatnářky neumí jen pověsit kabát. Jejich práce se skládá ze spousty zdánlivých maličkostí – otevřít / zavřít dveře, rozsvítit / zhasnout světla, udržovat během představení nám svěšené zázemí v čistotě, mít po ruce programy, spolupracovat s pokladnou, předat drobné dárky a květiny od diváků hercům apod. Často nás také můžete vidět, jak se po konci představení nenápadně plazíme hledištěm s baterkou a hledáme ztracenou peněženku či mobil, klíče od auta, náušnici či prstýnek. Máme upřímnou radost, pokud je naše mise úspěšná.

K naší práci patří i nutně administrativní úkony. Například vedoucí hledištní služby se musí starat o nábor nových pracovníků, podklady pro dohody o pracovní činnosti či pracovní smlouvy, zajištění zástupů za nemocné kolegyně, předává nám důležité informace z vyhlášek, které se týkají zakoupených představení nebo představení u nás hostujících divadel. Zpracovává plán zdravotního dohledu a zajišťuje služby lékařského dozoru pro jednotlivá představení. Inspektorky zase připravují podklady pro mzdovou účtárnu a také v dostatečném předstihu rozpis služeb pro náš velký kolektiv šedesáti pracovníků hledištní služby.

Ano, práce inspektorky je pro dobře fungující divadlo důležitá. Jsme jedním z koleček dokonale fungujícího stroje. Jsme tu nejen proto, aby se hercům dobře hrálo, ale hlavně proto, aby u nás byli diváci spokojeni a po celodenním shonu si mohli v bezpečí a pohodě užít příjemné a ničím nerušené představení.

Text: Anna Trllová,
foto: Tino Kratochvíl

Barbora GOLDMANNOVÁ

I CESTA JE PRO MĚ CÍL

V angažmá je herečka Barbora Goldmannová teprve druhou sezónu, ale za sebou má už několik výrazných rolí. V činoherním souboru představuje díky svojí vizáži nezaměnitelný herecký typ, několikrát se objevila už i v muzikálech – byť k nim zpočátku vůbec netíhla. V jejím životě ale najdeme takových paradoxů a neplánovaných zvratů víc. Občas jí do řeči proskočí slovíčko tož, čímž nezapře svůj slovácký původ, miluje herečku Helenu Bonham Carterovou a třeba někdy v budoucnu sní i o vlastní filmové kariéře ve světě. A když ne, tak i cesta pro ni bude cíl.

Působíte extrovertně a jde z vás nakažlivá energie. Byla jste taková odmala?

Myslím, že jako malá jsem byla daleko energičtější, byla jsem dělo. Moje maminka mi často opakuje, že do dvou let jsem byla andílek, a pak se to zlomilo. Najednou na mě musela lít studenou vodu, když už jsem nebyla k uklidnění. Jednou, asi ve čtyřech letech, jsem se prý na výletě jen tak z radosti rozběhla a skočila si saltičko ve vzduchu. Prostě pohodářka.

Odkud přesně pocházíte?

Z malé dědinky v srdci Slovácka – z Prakšic. Mám odtud jen krásné vzpomínky – takové ty pohádkové vesnické momenty s kamarády, jak z *Bylo nás pět*, práce s dědečkem na zahradě, první taneční krůčky ve folklórním souboru. Slovácko je vůbec folklórem protkané, takže jsem pak zpívala a tancovala i v dalších souborech v sousedním městě, v Uherském Brodě.

Takže cestu jste měla už tehdy předurčenou.

Ne tak docela. Chodila jsem na gympl a měla různé ambice. Jedna větev naší rodiny jsou lékaři a zdravotní sestry, druhá pedagogové. Lákala mě spíš ta první cesta, ale pravdou je, že odmalička jsem si hrála na kdeco – doktorku, prodavačku, popelářku, zpěvačku, účetní, baletku, policajtku... Ale o to jde – pořád jsem si hrála, měnila prostředí a charaktery ke hře samotné. To mě asi bavilo nejvíc.

Měli jste v rodině nějakého ochotníka?

Moje prababička byla velkou divou prakšického ochotnického divadla. Umřela, když mi byly čtyři roky. Milovala jsem ji a dodnes na ni vzpomínám – jsem přesvědčená, že se dívá na každé moje představení. Každopádně jsem byla na osmiletém gymplu, když mě poprvé napadlo podat

si přihlášku na konzervatoř. Vyšlo to a já jsem díky velkorysému nabídkce pana ředitele měla dokonce možnost dokončit dálkově i studium na gymnáziu. Byla to výzva, ale to je přesně to, co v životě miluji. Nesnáším, když nemůžu využít svoji energii na sto procent.

Jak vás změnil příchod do Brna?

Kombinace předobrazu uměleckého světa, šestnácti let životních zkušeností a mojí povahy způsobily, že jsem zdívočela jak ďas. Ale byla to přehádná léta. Poprvé jsem se zamilovala, poprvé jsem zažila opravdu dekadentní párty (v tom nejhorším slova smyslu) a především jsem poprvé přičichla k tomu, co mi ukradlo srdce, jestli můžu být tak nechutně patetická – k herectví. Měla jsem obrovské štěstí, byla jsem v ročníku s pěti extrémně talentovanými a především nadšenými mladými lidmi, pro které, přestože se uměli a chtěli bavit, byla na prvním místě práce. Mezi jinými jsem studovala i se svými současnými kolegy Eliškou Skálovou a Jonášem Floriánem. Což se nakonec odrazilo i v tom, že se dodnes naprosto všichni věnujeme profesionálně herectví. A to se, se vši úctou k brněnské konzervatoři a jejím studentům, nestává zcela běžně.

Chtěla jste potom pokračovat na JAMU?

Chtěla jsem dál objevovat. Konzervatoř pro mě byla bránou do uměleckého světa, ale nebyla jsem si jistá, že to, co jsem se tam naučila, je to, co chci dělat na jevišti. Měla jsem pocit, že ve středu jsem především já, což mi zpětně připadá jako totální pitomost, a úplně jsem neporozuměla tomu, o čem to herectví vlastně je. Třeba mi to jen trvalo déle, třeba jsem jen chtěla dál studovat, ale každopádně se stalo, že i přes můj velký sen dostat se na DAMU jsem se nakonec nějak octla v ročníku Niky Brettschneiderové na JAMU. Musím říct, že je to prozatím jedna z nejkrásnějších kapitol mého života.

Jak vás ovlivnila osobnost Niky Brettschneiderové?

Byla to nebývale talentovaná herečka, ale především také fantastická pedagožka a člověk s tak unikátním pohledem na život a umění, že z momentů strávených s ní budu patrně čerpat do smrti. I díky její otevřenosti a podpoře potřeb individuality jsem měla možnost odcestovat ve třetím ročníku na dva semestry na londýnskou hereckou školu, kde jsem se znovu potkala se skvělými lid-

mi, tentokrát opravdu z celého světa – Austrálie, USA, Kanady, Japonska, Španělska, Německa. Byl to nový a znovu pohlcující zážitek. Hrát v jiném jazyce je něco nepopsatelného, v člověku se otevírají emoce, o kterých netušil, že je má.

Lákalo by vás zahrát si někde ve světě?

Ano. Vždycky se ve mně něco otřese, když se k tomu tak přímočaře „přiznávám“. Jednak co se týče zkušeností, tak ještě nemám příliš na čem stavět, maximálně na mé vášni a pracovitosti, a jednak jazyky jsou jakýmsi způsobem určující. Pravda ale je, že miluji výzvy, cestování, poznávání, objevování, ráda měním prostředí. Brno je moje „guilty pleasure“, nedovedu si představit místo v Česku, kde by mi bylo líp. Takže když se na sebe dívám do budoucna, spíš než v té opěvované Praze se vidím v zahraničí. I když, kdo ví. Láká mě filmové herectví, ale to je tím více spojené s čekáním a pověstným štěstím. Možná jsou to jen sny, ale podle mě je důležité snít. Baví mě prostě už jen ta cesta ke snům samotným. I ta je pro mě cíl.

Co muzikál jako žánr?

Muzikál mi byl dlouhou dobu vzdálený. Nedokázala jsem v něm najít to, co u činohry, kterou jsem vystudovala. Trochu paradoxně jsem se ale i sem do divadla dostala přes konkurz na muzikál *Chaplin*. V této sezóně jsem potom dostala obrovskou výzvu v podobě muzikálu *RENT*

a role alternované s Dášou Křížovou, která je podle mě skvělá muzikálová herečka. Po pár záchvatech paniky jsem se domluvila s Danem Rymešem a začala k němu chodit na zpěv. Pomoohl mi tak, že pro to ani nenacházím slova. Díky němu, ale i důvěře pana ředitele a zároveň režiséra *RENTu* Stanislava Moši, jsem po této zkušenosti začala pomalu věřit, že bych mohla dát muzikálu šanci. Nebo spíš že by muzikál mohl dát šanci mně, přestože činohra pro mě zůstane královnou.

Vaší nejnovější rolí je paní Tourvelová ve hře *Nebezpečné vztahy*. Jak se cítíte ve světě citových manipulací a intrik?

Paní Tourvelová je někým, kdo citovou manipulací nebo intriky nemá ve slovníku. Je to čistá, naivní duše s obrovským srdcem, které touží po pravdě a nedokáže žít ve lži, což se jí nakonec stane osudným. Odevzdá se něčemu, čemu věří, ale co zdanlivě nebylo pravdou. Jsem taky člověk, který neumí žít ve lži, což sice není vždy nejjednodušší, ale stojím si za tím, že je to správné. Nicméně vzhledem k tomu, že můj dosavadní herecký rejstřík zahrnoval především role silných a manipulujících žen, jsem ráda, že můžu pracovat na něčem naprosto novém. Musím se brzdít a hledat cesty, jak se stavět k situacím, které bych já řešila úplně jinak.

V dramatu Čarodějky ze Salem, režie: Mikoš Tyc

S Michalem Isteníkem v dramatu Nebezpečné vztahy, režie: Mikoš Tyc

Jak se ve vás osobně pere rozum a cit?

Kdybych dokázala o věcech méně přemýšlet, určitě bych to měla v životě jednodušší. Mozek mi jede pořád tak rychle, že bych ho někdy nejradši úplně vypnula a nechala promlouvat jen to spontánní uvnitř mě. Snažím se na tom pracovat.

Umíte využívat ženských zbraní?

Cha! Asi jsem to ještě nikdy neudělala, rozhodně ne vědomě. Musím se přiznat, že mám ráda galavečery, dlouhé šaty, účes, večerní make-up, podpatky... Je mi v tom hrozně dobře a užívám si to. Ale stejně tak miluji rifle s nízkým sedem, tričko, sluneční brýle zakrývající ospalé oči a nerozčesané vlasy v drdolu. Já si radši užívám než „využívám“.

Často skloňujete slova výzva, riskování. Jste duší dobrodruh?

Asi jo. Mně to připadá normální, ale je pravda, že ne každý si představuje jako ideální dovolenou prozkoumávání nových destinací na skútrech, nejspíš šplhání po skalách, potápění mezi útesy nebo upoceně túry s krosnou na zádech. Ale pro mě je někdy dobrodružné i to, že si při all inclusive dovolím fantastickou večeři v místní restauraci nebo líp pozvání na večeři u místní dvacetičlenné rodiny. Člověk se něčeho vzdá, ale získá nepočítatelně víc.

Jaký největší cestovatelský zážitek máte za sebou?

Největší? To je těžké, pojmenuji spíš ten nejnintenzivnější. Loni v létě jsem na čtrnáct dní odjela na Svatojakubskou pouť z Porta do Santiaga de Compostela. Měla jsem takové složitější období a potřebovala očistu těla a především hlavy. Všechny dny jsem tam trávila třiceti až padesátikilometrovými pochody.

Co jste si tam uvědomila?

Asi nic, na základě čeho bych lidstvu mohla předat novou filosofii života. Ale pro mě to bylo krásné a důležité. Zjistila jsem, že když má člověk jasně stanovený cíl, nic ho nezastaví. Mozek samozřejmě pořád pracoval, ale můžu říct, že po takových pěti hodinách chůze o samotě najednou dojde ke stavu, kdy se i hlava unaví. Poprvé jsem zažila, jak chutná nepřemýšlet, a byl to luxusní relax. Stávalo se mi, že jsem se přistihla, jak mluvím s lidmi, se kterými nemám určité věci vyřešené, i s těmi, kteří už tu nejsou a strašně mi chybí...

Na ruce máte tetování. Prozradíte jeho význam?

Jak už jsem říkala, pocházím ze Slovácka z věřící rodiny. Díky tomu jsem od malička trávila každou neděli v kostele. Jedna z katolických svátostí je svátost křesťanské dospělosti – biřmování. Příprava trvá asi rok a půl a kromě spousty dalších věcí je potřeba si vybrat biřmovací jméno a motto. Já jsem si vybrala větu z Lukášova evangelia – z pasáže, kdy se Ježíš v Gethsemanské zahradě celou noc před svým ukřižováním modlí k Bohu. Je nádherné, jak je slabý a jak je v něm lidská stránka v tu chvíli silnější než ta božská. Prosi, aby mu dal sílu, prosí, aby to nemusel dělat. Pak přijde okamžik, kdy přijme, že tohle je jeho cesta a nikdo jiný to za něj neudělá, takže nakonec řekne: „Otče, chceš-li, odejmi ode mne tento kalich, ale ne má, nýbrž tvá vůle se staň.“ A právě druhou část této věty mám vytetovanou na předloktí. Odpověď je v člověku samotném. Je to silné a osvobozující. Celým svým srdcem jdu za tím, co chci. Ale co když cesta, po které toužím, nevychází? Pak na mě možná čeká někde jinde něco lepšího.

*Text: Lenka Kolegarová,
foto: Tino Kratochvíl*

STANISLAV ZINDULKA

Znamení herec a ohromný člověk. Odešel 14. března. Ve věku šestaosmdesátí roků. Do poslední chvíle naplnil své životní heslo: „Lepší se utahat, než zrezivět.“ Kus života spojil s Brnem: plných dvaadvacet sezón (1967–1989) hrál na jevišti Divadla bratří Mrštíků (dnešní MdB), v letech 1968–1975 působil také jako pedagog na konzervatoři (pak mu to bolševik zatrhł). „Z jeho věčně dobré nálady a laskavosti by se dala postavit katedrála,“ řekl o něm filmový režisér Jiří Strach.

Se Stanislavem Mošou na dvoře
Městského divadla Brno / 12. května 2014

Jako Malvolio v *Aprílové komedii, muzikálové variaci*
na Shakespearův *Večer tříkrálový* / 1968

V titulní úloze *Dürrenmattovy*
adaptace Shakespearova *Krále Jana* / 1970

Jako Archie Rice v dramatu
Johna Osbornea Komik / 1981

11. DUBNA 2019 – SLAVNOSTNÍ PŘEDSTAVENÍ

JAKUB A JEHO PÁN

Milá Sylvo, přejeme Ti hlavně pevné zdraví na těle, duchu i duši, a abys kolem sebe měla stále jen milující a přející lidi... Máme Tě MOC rádi! Tvoji Helbiši

Naše milá Sylvo, přejeme Ti k Tvým narozeninám jen to krásné. Hlavně zdraví, protože to ostatní si určitě zařídiš sama, jak dokazuje Tvoje umění sestavovat hrací plány obou scén našeho divadla a spousta další práce, kterou zvládáš na jedničku (dvakrát podtrženou). Máme Tě moc rádi a děkujeme Ti za všechno, cos pro nás udělala. A ještě uděláš. © Aleš a Ajka

Milá Sylvo, k Tvému jubileu Ti přejeme vše, co si jen budeš přát!!! S + M + T

Milá Sylvo, přeju Ti ze srdce málo kolizních premiér, obsazení aspoň půl roku dopředu, málo hereckých závazků, volné víkendy, červny v klidu a pohodě, prostě trochu toho pracovního štěstíčka. A jinak samozřejmě každý den aspoň jeden důvod k radosti, zdraví, štěstí a KLID! Michal

Milá Sylvo, chtěl bych Ti k Tvým pětadvacátinám s repeticí popřát jen vše krásné, pevné zdraví, spoustu lásky a splněných přání a fúru inspirace a pevných nervů při sestavování hracích plánů na všech scénách našeho divadla. Lukáš

Moje Sylvo Smutná, přeju všechno nej, ať Ti život chutná, miluj, objímej! Jirka

Moje milá Sylvo, zažili jsme toho za těch pětadvacet let, co se známe, už dost. Však oba víme. Přeji Tobě a tím pádem i sobě, aby naše společné zážitky byly už jen radostné. Díky za všechno, Tvůj Igor

Milá Sylvo, ani ve snu by mě nenapadlo, že se z majitelky toho hlasu, který jsem před více než deseti lety poprvé slyšela v telefonu, stane jedna z nejbližších kolegyně v našem divadle. Moc si toho vážím! Všechno nej! Klára

Sylvo naše vševědoucí
za práva všech se rvoucí.
Větru dešti neporučíš sic,
ale my tě máme rádi stále víc!
Tak jen – božsky měj se,
srdce Tvoje usmívaje se!

Tvoje Božky

...psal se rok 1987, já byl na dozoru jedné ze svých inscenací a ve foyer našeho divadla jsem se zastavil nad mladou uvaděčkou, která četla jakousi knihu. Zeptal jsem se, co že to čte. Její vkus mě zaujal, a tak jsem se zeptal dál na to, co dělá kromě toho, že je u nás uvaděčkou a čte dobré knihy. Řekla, že studuje „na fildě“ divadelní vědu a já to zpochybnil s tím, zda není lepší dělat divadlo prakticky. A tak se to děvče objevilo za dva roky v rekvizitárně našeho divadla a vedla si tam tak dobře, že jsem jí nabídl v roce 1994 místo své tajemnice. A Sylva Smutná tuto práci skvěle vykonává dodnes! Šťastná náhoda? Díky Bohu za ni!

Stanislav Moša

Nedávno se mi stalo, že jsem potřeboval identifikovat fotografii z jednoho divadelního zájezdu – kde to bylo, kdy to bylo, s čím se tam jelo. Obrátil jsem se na tři lidi, kteří na té fotografii byli: každý z nich odhadoval jinou inscenaci a jiné místo zájezdu a nikdo si tím nebyl jistý. Zoufalý jsem udělal to, co dělá v MdB skoro každý, když přesně neví, na koho se se svým problémem obrátit – zašel jsem za Sylvou Smutnou. Okamžitě poznala inscenaci, místo a dokonce i datum zájezdu tipla na měsíc přesně. A to na tom zájezdu ani nebyla. A tak je to u ní se vším. Jan Šotkovský

Moje milovaná Sylvuško, přeji Ti všechno nejlepší k narozeninám. Hlavně ať vychází meteorologická předpověď, když má pršet, tak ať prší. Taky aby v biatlonu vyhrávali Tvoji oblíbenci, ale hlavně Ti přeji hodně zdraví, lásky, pohody a nespočet krásných výletů. Eliška

Má milá Sylvuško Smutná. Seš sice Smutná, ale znám Tě od roku 1991 a žádnou legrandu jsi nikdy nepokázala. Tvoje „chytílka tříštivá“, ta je už dnes legendární. To už žádné děvče nesvede. Patříš k Městskému divadlu a divadlo patří k Tobě. Moc vám to sluší. A kdybychom Tě neměli, tak si Tě prostě musíme vymyslet. Mám Tě moc rád. A tak vše nejlepší, plnou náruč štěstí a ať nás ještě dlouho těšíš svojí přítomností. Tvůj Junda

My jsme malé poupě a přejeme Ti, ať jsi zdravá, šťastná a v pohodě! A pak taky pevné nervy, nahléd a trpělivost, když něco z toho nebudě fungovat! A hodně krásných osobních, cestovních a v neposlední řadě studijních zážitků a úspěchů! Happy birthday, dear Sylva!!!!

23.5. v 19:00
na Činoherní scéně
VÁCLAV HAVEL: POKOUŠENÍ
(Jihočeské divadlo České Budějovice)

24.5. v 19:30
na Činoherní scéně
MEA CULPA (Charles Nomwendé Tiendrebeogo)
Sólová performance, propojující tradici afrických masek se současným fyzickým divadlem a moderním tancem.

25.5. v 18:00
na Činoherní scéně
KDE DOMOV MŮJ (Divadlo Alfa, Plzeň)
Český národ a jeho dějinné poslání, bylo jako u okolních národů mít se dobře. (F. Peroutka)

27.5. v 18:00
na Činoherní scéně
TONY KUSHNER: ANDĚLÉ V AMERICĚ
(Městská divadla pražská, Praha)

28.5. v 18:00
na Činoherní scéně
BÍLÝ TESÁK (Divadlo Drak, Hradec Králové)

DSB

Festival **DIVADELNÍ SVĚT BRNO**
23 5 2019 28 5 2019

23.5. v 19:00
na Hudební scéně
E. G. LESSING: EMILIA GALOTTI
(Slovenské národní divadlo, Lublaň)

25. a 26.5. vždy v 18:00
na Hudební scéně
ADHD
(Cirk La Putyka)
Novocirkusové představení.

28.5. ve 20:00
na Hudební scéně
LET ME CHANGE YOUR NAME
(Eun-Me Ahn, Jižní Korea)

GRATULUJEME!

Dlouholetá členka našeho divadla Libuše Billová oslaví 5. května krásné 85. narozeniny. Do našeho divadla nastoupila již v sezóně 1958/59 a od té doby ji zde diváci mohli vidět ve více než stovce rolí. Herečce laskavého srdce a neselhávající profesionalitě přejeme mnoho zdraví a radosti.

Z děkovačky *My Fair Lady* (ze *Zelňáku*), u příležitosti sedmdesátin – 10. 5. 2004

Jako *Maryša* s *Jaroslavem Vojtům*, který občas pohostinsky vystupoval v úloze *Vávry*; *Alois a Vilém Mrštíkové*; *Maryša*; režie: *Zléněk Dopita* – 1959

ANNA KARENINA

Anna Karenina je skutečně trvalkou nejen na českých jevištích. (...) V Brně se rozhodli, že představí vlastní dramaturgii. (...) Jiří Závist přetavil Tolstého román do rozmáchnuté fresky. (...) Brněnská inscenace nechce vidět jenom příběh Anny Kareniny, ale tady ten milostný příběh aristokratky dávají do kontrastu s ostatními manželstvími, s ostatními dějovými i tematickými linkami románu. Takže tragédie domu Kareninových tady kontrastuje k podobám rodinného štěstí Oblonských a Levinových. (...) Gazdík rozehrává rozměrný scénář do takového dobového obrázku konce minulého století. Tady k té iluzi velice nahrávají třeba výpravné noblesní kostýmy Elišky Ondráčkové Lupačové. (...) Gazdík se snažil vytvořit opravdu velké jevištní plátno. (...) A musím říct, že herectví patří ke kvalitám Gazdíkovi inscenace. (...) Anna Karenina Ivany Vaňkové tvoří skutečně jakési přirozené těžiště. A ta role i v takové metráži je nesmírně náročná. Protagonistka skutečně publiku nabízí mistrný oblouk od té ctnostné, odtažitě, studené, uctívající, respektované krásky, ctihodné manželky až po ženu, kterou to její svobodné rozhodnutí, že si vybere, zvolí lásku k Vronskému, doslova roztrhá, je ničená výčitkami, žárlivostí, jsou tam hysterické scény, ve finále užívá dost často morfium. Mně se na výkonu Ivany Vaňkové líbilo, že postihla velice sugestivně ambivalentnost té ženy a to si myslím, že je právě ta dramatická materie a mistrný obraz tady tohoto ženství, jak už ho sestavil Tolstý a proč nás pořád *Anna Karenina* láká, proč se k ní vracíme.

Luboš Mareček,
Mozaika ČRo Vltava, 27. 2. 2019

ANNA KARENINA – VEČER SUPERLATIVŮ

Bravo Ivaně Vaňkové za roli Anny, roli ženy smýkané a usmýkané láskou, vinou, žárlivostí a morfiem, roli, která vám rve vnitřnosti z těla a právě tak jako Vronskij Jiřího Macha s tím nic nenaděláte, jen zoufale koukáte, jak se sune dál a níž. Bravo Jiřímu Závistovi za dramaturgii, kdy poprvé jsem se na *Kareninu* dokázal dodávat nejen až do konce, ale sledovat hru s rostoucím zaujetím.

Bravo režiséru Petru Gazdíkovi za narvání devíti set stran románu do tří hodin bez toho, že by podstatně ošidil předlohu a ostrouhal zápletku, bez toho, že by nevystihl morálku jedenáctého přikázání vysoké ruské společnosti: vše můžeš, když tě nikdo nevidí. Bravo Elišce Lupačové Ondráčkové za kostýmy, které s vysokou elegancí konce 19. století zdůraznily špinu, kterou toto přikázání kolem sebe šíří. A konečně i brato Emilu Konečnému za scénu, která bez jediné změny pojme všechny obrazy a všechna prostředí hry. Neskutelná práce s prostorem. (...)

Vratislav Mlčoch,
www.babocka.vram.cz, 4. 3. 2019

STINGOVA POSLEDNÍ LOŽ ÚSPĚŠNĚ ZAKOTVILA V BRNĚ

Městské divadlo Brno uvedlo jako první soubor na evropské pevnině muzikál *Poslední loď* od britské rockové legendy Stinga. (...) V režii Stanislava Moši předvádí soubor ucelený výkon a zaujímá nebývalou kompaktností všech složek. (...) Hudba je baladicky, folkově laděná s prvky tradiční keltské i irské lidové muziky. Po většinou plyne v pomalejším – náladotvorném – rytmu. (...) Působivou scénografií Christopa Weyerse výrazně doplňují vizuální projekce Petra Hlouška, které velmi realisticky zobrazují prostředí lodních doků s velkými jeřáby, rozbouřené moře či plující mračna. Anglickou dobovou módu přesně vystihují kostýmy z dílny Andrey Kučerové. Výrazný emotivní náboj a kolektivního ducha příběhu tentokrát více než kdy jindy podtrhují silné herecké výkony. Ústřední dvojici znovu řešící svůj dávný vztahový rébus ztvárňují Radka Coufalová a Dušan Vitáček, oba s přesně odstíněnou dávkou emocí i muzikálové profesní preciznosti. (...) Zkušeného předáka loďařů díky

svým letitým muzikálovým zkušenostem skvěle obsáhl Láry Kolář. Podobně vyzrálý výkon nabídl i Zdena Herfortová coby jeho oddaná žena Peggy. Typově přesné obsazení zase stvrdili Alena Antalová a Petr Štěpán. (...) Nejen coby neoficiální vyprávěčka příběhu pak nad všemi čněla Dagmar Křížová. Roli dospívající dcery Ellen zvládla s přirozeností, bez teenagerovského pitvoření a navíc s velkou pěveckou bravurou. Mošovo nastudování muzikálu *Poslední loď* nabízí řemeslně zdařilé vyznění po scénografické, hudební, pohybové i herecké stránce. (...)

Lenka Kolegarová, *Brněnský deník, 1. 3. 2019*

KLAPZUBOVA JEDENÁCTKA

(...) Přestože jde o zpracování prózy, nejde tady o činohru, ale podle mého soudu vznikla rozverná zpěvohra. (...) Tvar jsem si nazval jakousi operetkou, která je doslova prošípaná chytlavou swingující muzikou známého jazzmana a pianisty Jiřího Levíčka. A ta muzika, což je teda ke cti Městského divadla Brno, je tady naživo interpretovaná devítičlenným orchestrem. (...) Inscenační tým se snažil přimknout k té Bassově předloze

všechno, co k tomuto divadelnímu žánru náleží ve všech složkách inscenace. Scénářem počínaje, přes scénografii, kostýmy se snaží akcentovat jakousi naivitu, libeznost až barvotiskovost První republiky. (...) Levíčková muzika se snaží přimknout výsledný tvar k hudební módě První republiky, takže se tady setkáme s takovými momenty, které připomenou prvorepublikovou taneční populární hudbu, uslyšíme tady dixieland, místy to utíká až k dechovce. (...) Musím klobouk smeknout před místní divčí company, protože inscenátoři udělali takový pendant té Klapzubově jedenáctce, proti nim vystupuje sedm mladých hereček, které mění role, jsou jejich fotbaloví hráči a jsou to taky holky ze šántánu, jsou to jejich fanynky, novinářky nebo lidojedky. (...) Viktor Skála jako táta Klapzuba je prostě ten přesvědčivý, dobrotivý, ale zároveň zarytý, prostě vedoucí toho klanu, který prostě neustupuje. Aby se nakonec ukázalo, že to všechno vlastně myslel dobře. Zajímavá je opravdu v roli mámy Klapzubové Alena Antalová. (...)

Luboš Mareček,
Mozaika ČRo Vltava, 28. 12. 2018

KŘÍDLA 2018/2019

divácká anketa

Nejoblíbenější herec: .....

.....
.....

Nejoblíbenější herečka: .....

.....
.....

Nejvýraznější tvůrčí počín: (dramaturgie, scéna, kostýmy, hudba, choreografie, rekvizity, masky, plakát atd.)

.....
.....

Nejoblíbenější inscenace:

Karel Cón, Stanislav Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán / **Osmýčky**

David Shire, Richard Maltby Jr., John Weidman / **BIG**

Jonathan Larson / **RENT**

Eduard Bass, Jiří Levíček, Stanislav Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán / **Klapzubova jedenáctka**

Sting, Lorne Campbell, John Logan, Brian Yorkey / **Poslední loď**

Lev Nikolajevič Tolstoj / **Anna Karenina**

Christopher Hampton / **Nebezpečné vztahy**

Maury Yeston, Arthur Kopit / **Nine**

William Shakespeare / **Romeo a Julie**

PŘÁNÍ SE PLNÍ V BRNĚ

Rodinný muzikál *BIG* se představil českým divákům na Hudební scéně Městského divadla Brno v režii a úpravě Petra Gazdíka. (...) Výpravnou scénu, která vyniká zejména neobvyklou hloubkou, a na níž se v podstatě mrknutím oka střídá hračkářství s monumentálními prostory velké společnosti, bytem hlavního hrdiny, ale i třeba s vlakovým nádražím a poutí, vytvořil Emil Konečný. Projekcemi ji doplnil Petr Hloušek, o světelnou režii se postaral David Kachlíř, o ilustrativní kostýmy Eliška Ondráčková Lupačová. Společně vytvořili nesmírně bohatou a působivou scénografii, která tvoří jednu z nejlepších složek celé inscenace. Vedle ní pak vynikají ještě choreografie Carli Rebecy Jefferson. (...) Jednoznačné nadšení vyvolává dokonalá souhra taneční company, včetně company dětské, a energie a radost, která z ní při tanci sálá. I zde se dokonale projevuje dlouhodobá zkušenost jednak s rodinnými muzikály a jednak s dlouhodobou prací s dětskými herci. (...) Muzikál *BIG* v Městském divadle Brno se tak honosí velmi dobrou prací tvůrčího týmu, inscenace je vy-

pravná, herci v hlavních rolích předvádí výborné výkony, stejně jako company, zejména pak dětská, ve všech tanečních choreografiích. Příběh je vděčný, nabízí sympatickou podívanou. (...)

Iva Bryndová, www.musical.cz, 15. 11. 2018

OSMYČKY – BLÁZNIVÁ FÉERIE NA UDÁLOSTI ČESKÝCH DĚJIN

(...) Jádrem inscenace *Osmičky* se staly slavné letopočty s číslem osm na konci, které tak často hýbaly našimi dějinami. (...) Oblíbená autorská trojice Petr Štěpán, Jan Šotkovský a Stanislav Slovák má za sebou na jevišti tohoto souboru několik úspěšných autorských inscenací. (...) I slavné osmičkové roky, které hýbaly českými dějinami, pojali tvůrci s humorem. (...) Tvůrci se nedrží přesně české historie, naopak, nechávají si hodně prostoru pro improvizaci, a tak vůbec nevádí, že mnohé události se možná vůbec nestaly, udály se úplně jinak nebo se nestaly v žádném „osmičkovém“ roce. Navíc v inscenaci jde hlavně o to udělat si z Čechů, české povahy a z typických českých atributů legraci. Satirickou formou se divák dostává do českého vnímání světa, které

je zde prezentováno pomocí dvou vykutálených průvodců – Čenka Udavače a Marcela Zatýkala, kteří jsou zde naznačeni jako ti, kteří nenápadně, ale přitom zcela zásadně hýbají (nejen) českými dějinami. Kdekoli se tyto dva výtečníci objeví na scéně, tak se vždy stane něco, co se stát nemělo nebo co se mělo udát zcela jinak. A soukolí dějin se točí zběsilou rychlostí dál a dál a pánové Marcel a Čeněk u toho pochopitelně nemožnou nikdy chybět. (...) Z hereckých výkonů září dva vykukové – Čeněk (Michal Isteník) a Marcel (Petr Štěpán). Je vidět, že si oba pánové herecky sedlí a dobře se doplňují. (...) Souhra jejich nenápadné angažovanosti na pozadí našich dějin je po herecké stránce nepřehlédnutelná. Oba herci si role zlých chlápků, kteří za nic nemohou a vše dělají pouze pro „dobro“ druhých, užívají naplno. V inscenaci pánové Štěpán a Isteník podávají plnokrevné herecké výkony. Velmi dobře je v tom podporuje zbytek ansámblu. Jedinou ženou v inscenaci je Radka Coufalová, která se mezi muži rozhodně neztratí a podá skvělý herecký i pěvecký výkon. (...) Inscenace promlouvá k divákům v satirickém, kabaretním duchu, a jejím cílem je pobavit a udělat si legraci z české povahy, ale i z každého z nás. (...)

Kateřina Šebelová,
www.epochtimes.cz, 17. 10. 2018

BALADA Z DOKŮ

Jen necelých pět let po premiéře v New Yorku se do Brna dostává kus, který je debutem světoznámého zpěváka Stinga na poli muzikálu. (...) Část písní napsal hudebník přímo pro připravovanou muzikál, využil ovšem i některé starší songy.

U některých písní nelze přeslechnout vliv irských rytmů, dobře to doplňuje atmosféru větrem ošlehaného přístavního města. (...) Inscenaci režiséra Stanislava Moši se povedlo dobře vystihnout atmosféru rozpadajícího se předměstí, kde lépe už bylo a kde je nutné se každý den prát o místo

na slunci. Významně tomu přispívá scéna Christoph Weyerse, kterému se podařilo zachytit industriální ráz místa, zašlou krásu s odleskem lákavého dobrodružství na moři. Přestavby jsou rychlé, takže téměř tři hodiny dlouhá inscenace slušně odsypá. Tradičně povedené jsou také projekce Petra Hlouška a kostýmy Andrey Kučerové. Ústřední pár ztvárňují Radka Coufalová, jejíž Meg je silnou ženou, která se úspěšně protlouká jako podnikatelka i matka samozivitelka. Gideon je v podání Dušana Vítázka unaveným mužem, který se po letech vrací domů, jelikož ve světě nenašel to štěstí, které hledal. Stále se v něm ale skrývá klukovské zaujetí, snaha nevzdat se a bojovat. (...) Herecky nejvýraznější je ovšem Viktória Matušová v roli šestnáctileté Ellen, daří se jí zkombinovat drzou teenagerku se silnou, mladou ženou, které život nedal nic zadarmo. Vzhledem k tomu, že Matušová také výborně zpívá, patří její píseň *Celou tu dobu* k hudebním i emocionálním vrcholům brněnské inscenace. (...)

Lukáš Dubský, www.i-divadlo.cz, 26. 2. 2019

RENT JE ROCKOVÁ OPERA O BOHÉMĚ

(...) *Rent* je pohledem do nelehkého života lidí stojících z různých důvodů na okraji společnosti. (...) V pestrém ději o mezilidských vztazích a o boji za existenci sledujeme také základní problém skupiny mladých lidí – bydlení. (...) Fakticky všechny postavy newyorských bohémů jsou u Larsona hlavní, téměř polovinu času zpívají společně. (...) Skladatel Larson využívá více forem; rock i pop, blues, tango. Takže tvrdý rock je střídán lyrickými motivy pro klávesy či kytary, případně pro všechny nástroje, tedy kytaru, baskytaru, klávesy, bicí. (...) *Rent* je hereckým koncertem pro Aleše Slaninu v roli Angela, jenž se lépe cítí v ženských šatech a stylizuje se do ženy. Intenzitou svého úžasného hlasu přezpívala všechny ostatní Hana Holišová, nicméně neměně skvěle se náročných pěveckých a pohybových partů zhostili Daniel Rymeš jako Mark, Kristian Pekar, Alžbeta Trembecká, Igor Ondříček, Barbora Goldmannová, Marco Salvadori. Ve více postavách stačí šilnému tempu celé inscenace zkušenější a vyzrálejší Markéta Sedláčková. (...) Autor mířil tímto dílem především na mladé, ale příjemným zážitkem je *Rent* i pro mnohem zralejšího diváka.

Jan Trojan, www.brnozurnal.cz, 21. 11. 2018

Hlasujte v divácké anketě Křídla a oceňte výkony těch, kteří si to podle Vás zaslouží nejvíc! Hlasovat můžete vícekrát, ovšem pouze prostřednictvím tohoto hlasovacího lístku (internetové zaslání hlasů je zrušeno), který najdete v každém vydání časopisu Dokořán, ve foyeru Činoherní a Hudební scény či v pokladnách MdB. Výsledky ankety vyhlásíme v prosinci 2019 během slavnostního předávání cen. Vyhrát však můžete i Vy! Každý měsíc vylosujeme jednoho šťastlivce, který od nás získá věcnou cenu. Pro to prosím vyplňte také Vaši e-mailovou adresu a telefon, abychom se s Vámi mohli spojit.

Jméno:

.....

E-mail:

.....

Tel. číslo:

.....

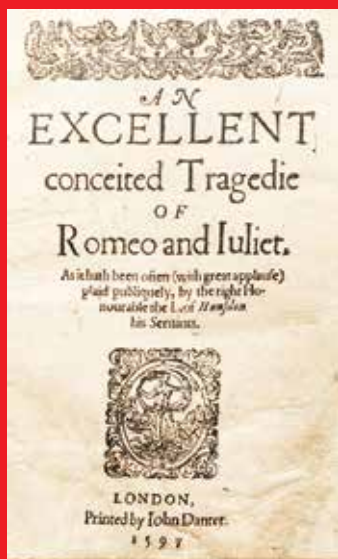
Anketní lístek vhodte do schránky ve foyeru Činoherní či Hudební scény nebo v centrální pokladně MdB nejpozději do 30. 11. 2019. Děkujeme!

Městské divadlo Brno

Lidická 1863/16, 602 00 Brno

+420 533 316 360, predprodej@mdb.cz

„Dva rody, oba stejně vznešené, / jež proti sobě léta vedou boj, / zas vyvolaly v krásné Veroně / ze staré zášti nový nepokoj...“ To jsou první verše zřejmě nejslavnějšího milostného příběhu všech dob, „jediné tragédie, kterou pomáhala tvořit sama láska“ (G. E. Lessing). Ostatně už nejstarší exemplář Shakespearova Prvního folia, uložený v oxfordské univerzitní knihovně, je zdaleka nejohmatanější na stránkách, kde byla vytištěna *Tragédie o Romeovi a Julii* (jak zní celý název hry). *Romeo a Julie* je vedle *Hamleta* snad nejslavnější a neznámější divadelní hrou všech dob. Příběh dvou veronských milenců se už přes čtyři sta let hraje současně ve stovkách divadel po celém světě, byl mnohokrát zfilmován, stal se námětem baletů, oper, symfonických básní i muzikálu *West Side Story*. A do italské Verony z celého světa přijíždějí lidé, aby si prohlédli Juliin balkon i hrobku a město milenců, jejichž tragický osud v Shakespearově podání o tolik přerostl reálnou historiku z veronské „černé kroniky“.

Co si počít, když se zamilujete do někoho, koho byste dle příkazu rodičů měli nenávidět? Shakespeare vypráví v *Romeovi a Julii* nesmrtelný příběh dvou mladých lidí, které od sebe odděluje

nesvár jejich rodin a kteří riskují vše, aby mohli být spolu. Ale co si počít, když láska na první pohled přejde v intenzivní vášeň a pak v zoufalou touhu ten celý, po generace se táhnoucí konflikt ukončit?

„Životnost Shakespearových postav je dána právě tím, že autor ve svých hrách neinterpretuje skutečnost podle nějakého etického, filozofického či jiného apriorního názoru, ale jako by ji přímo vytvářel, a to tak plastickou a vrstevnatou, že každá doba a každý člověk v ní nachází svůj obraz. K tomu mu jako nástroj slouží jeho bohatý a tvárný jazyk, který zejména v této hře dosahuje nebývalé pestrosti. Shakespeare napsal veršované drama, jehož obě složky, poetická i dramatická, jsou v rovnováze. A jak se v ostrých střizích střídají postavy, nálady a zákruty děje, tak se vedle sebe ocitají – vždy v souladu se svou dramatickou funkcí – polohy výsostně lyrické poezie i obhroublé prózy, slova vznešená i vulgarismy, místa bombasticky ornamentální, lascivní popěvky, slovní hříčky, omlétá klišé i originální metafory,“ píše v předmluvě ke své verzi *Romea a Julie* Jiří Josek, muž, který toho pro „českého Shakespeara“ vykonal jako málokdo. Památce loni zesnulého překladatele, v jehož překladu *Romea a Julii* uvedeme, bude naše inscenace na Biskupském dvoře věnována.

Jejím režisérem bude **Stanislav Slovák**, který se obklopil svým osvědčeným inscenačním týmem – **Jaroslavem Milfajtem** (scénografie), **Andreou a Adélou Kučerovými** (kostýmy), **Karlem Cónem** (hudba), **Michalem Matějem** (pohybová spolupráce), **Josefem Juráskem** (šerm a souboje), **Evou Spoustovou** (jazyková spolupráce) a **Janem Šotkovským** (dramaturgie). Do titulních rolí obsadil **Tomáše Daleckého** a **Esther Mertovou**, které doplní **Jan Brožek** (Mercuzio), **Ondřej Halámek** (Benvolio), **Dušan Vitázek** (Lorenzo), **Jakub Uličník** (Capulet), **Ivana Vaňková** (Capuletová), **Andrea Zelová** (Chůva), **Kristian Pekar** (Tybalt), **Ondřej Studeňka** (Paris) a další. Premiéra inscenace proběhne na Biskupském dvoře 15. června 2019.

-jš-

PARTNEŘI DIVADLA

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

DOKOŘÁN KVĚTEN 2019 Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 320

+420 533 316 360

www.mdb.cz

Šéfredaktorka:

Klára Latzková

Tisková mluvčí:

Lenka Pazourková

Grafická úprava:

Petr Hloušek,

Petr Konečný

Periodikum registrováno

pod číslem MK ČR E 12150

244. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 13. 4. 2019

Náklad 5 600 ks

Titulní strana:

foto: Tino Kratochvil

RENT

rocková opera

8. a 9. května 2019
na Činoherní scéně

V květnu nás čekají poslední dvě představení rockové opery *RENT* v této sezóně. Dojímavý, syrový a mnohdy i surový příběh oslovil nejen diváky, ale i odbornou kritiku, která shledává brněnskou inscenaci „strhujícím muzikálem, z něhož mnohdy mrazí“, „výjimečným titulem na poli hudebního divadla, kdy diváka zaujme nesmírně strhující zanícenost a otevřenost, se kterou mluví o AIDS nebo homosexualitě. Diváka čekají velice zajímavé výkony...“, „muzikálem s hlubokým filosofickým podtextem, mimořádně dobrou hudbou, strhujícím příběhem“. Slovy recenzentky Mirky Dobešové: „*RENT* lze rozhodně doporučit.“

ANNA KARENIINA
Simona Šeligová
v roli Francouzské tanečnice

Christopher Hampton
NEBEZPEČNÉ VZTAHY

režie Mikoláš Tyc

PREMIÉRY NA ČINOHERNÍ SCÉNĚ

6. a 7. DUBNA 2019